26/05/2023

Η εορτή της Αναλήψεως στην Ι.Μ. Φθιώτιδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στο προσφυγικό χωριό Νέο Μοναστήρι Φθιώτιδος, εκεί που χαράχτηκαν τα πρώτα βόρεια σύνορα του ελεύθερου ελληνικού κράτους, καθώς και ορεινά Δυο Βουνά, πάνω από τον Γοργοπόταμο, ιερούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών για την Δεσποτική Εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών τέλεσε την Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στο Νέο Μοναστήρι, ημέρα κατά την οποία πανηγυρίζει η Ενορία και οι πιστοί κάτοικοί της, οι οποίοι κατάγονται από την Ανατολική Ρωμυλία και εγκαταστάθηκαν στο χωριό και αυτή την ημέρα τιμούν με παραδοσιακά έθιμα την Δεσποτική Εορτή της Αναλήψεως.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της

Μητροπόλεως (89,4 Fm) και από διαδικτύου, ενώ τον Σεβασμιώτατο στην Θεία Λειτουργία πλαισίωσαν ο Άγιος Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Γενεσίου της Θεοτόκου Αντινίτσης Αρχιμ. π. Αμβρόσιος Αναστασίου, ο Προϊστάμενος της Ενορίας και Αρχιερατικός Επίτροπος Θαυμακού και Νέου Μοναστηρίου π. Δημήτριος Κωνσταντέλος, καθώς και ο Αρχιδιάκονος π. Νικόλαος Πολυζώης.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Σήμερα καθώς εορτάζουμε τη μεγάλη Δεσποτική Εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και μάλιστα εδώ στο Νέο Μοναστήρι συνδυάζοντας τη θρησκευτική εορτή με τα παραδοσιακά έθιμα, αυτά τα έθιμα, τα οποία αποτελούν την προέκταση της εορτής της θεολογίας μέσα στη ζωή μέσα στην καθημερινότητα. Είναι αυτά τα έθιμα, τα οποία πιστοποιούν και φανερώνουν ότι η πίστη γεννά πολιτισμό, η θεολογία σαρκώνεται μέσα στον πολιτισμό, μέσα στην παράδοση, μέσα στα ήθη και στα έθιμα, τα οποία από γενεά σε γενεά χωρίς να το επιβάλλει καμία διάταξη, χωρίς να το επιβάλλει κανένας εξωτερικός νόμος, χωρίς να το απαιτεί καμία εξωτερική συνθήκη, κανενός είδους μνημόνιο, ανεξαρτήτως ιστορικών περιπετειών και συγκυριών, στόμα με στόμα, από τον πατέρα στο παιδί, από τη μάνα στο παιδί, από τον αδελφό στον αδελφό και από τον συγγενή στον συγγενή και φίλο φτάνουνε μέχρι σήμερα και συνεχίζονται και θα συνεχίζονται, γιατί αυτή είναι η δύναμη του Ρωμαίικου πολιτισμού.

Μέσα λοιπόν σε αυτήν την ατμόσφαιρα έρχεται να θεολογήσει η Αγία μας Εκκλησία στο μυστήριο της μοναξιάς και στο μυστήριο της χαράς και πως μπορεί η μοναξιά η φαινομενική να είναι πηγή χαράς, ενώ γνωρίζουμε ότι είναι ένα από τα

σοβαρότερα, τα πιο έντονα, τα πιο επώδυνα προβλήματα της ζωής μας.

Αν σήμερα κοιτάξουμε γύρω μας το πιο σοβαρό πρόβλημα που αντιμετωπίζει ένας άνθρωπος είναι η ανεστιότητα, είναι η αφιλία, είναι η αίσθηση ότι είναι μόνος, ότι δεν έχει κάποιον να τον αγαπά, να νοιάζεται γι' αυτόν, να ενδιαφέρεται για αυτόν. Πόσες φορές δεν συναντούμε στη ζωή μας ανθρώπους που μπορεί να έχουν υλικά αγαθά, που μπορεί να έχουν ανέσεις, να έχουν ένα καλό σπίτι, να έχουν μια καλή σύνταξη, να έχουν ένα πλούσιο Ε9 στην εφορία, να έχουν ζώα, να έχουν κήπους, να έχουν χωράφια, να έχουν αυτοκίνητα να έχουν ο,τιδήποτε υλικό, παρά ταύτα νιώθουν μόνοι, παρά ταύτα αισθάνονται μόνοι, παρά ταύτα δεν νιώθουν ότι αγαπιούνται, ότι υπάρχουνε κάποια μάτια, κάποιες καρδιές, κάποια χέρια, κάποιες αγκαλιές για να προσφέρουν την ανθρώπινη ζεστασιά που όλοι έχουμε τόσο πολλή ανάγκη.

Ο Χριστός 40 μέρες μετά την Ανάσταση αναλαμβάνεται στους ουρανούς, να φεύγει δηλαδή από το προσκήνιο της ιστορίας, να φεύγει από τον αισθητό κόσμο και να επιστρέφει από εκεί από όπου προήλθε, στον ουρανό και βλέπουμε να διαβεβαιώνει τους μαθητές Του ότι: «Οὐκ ἐάσω ὑμᾶς ὀρφανούς» (Ιωαν. ιστ΄, 7). Δε θα σας αφήσω ορφανούς. Δε θα σας αφήσω μόνους και θα στείλω τον Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα, θα έρθει για να στηρίζει, να εμπνέει, να παρηγορεί και να αισθητοποιεί την παρουσία μου μέσα στον κόσμο.

Ο Κύριός μας φεύγει, αφού πλήρωσε την Οικονομία, αναλαμβάνεται στους ουρανούς αφού πλήρωσε την Οικονομία. Τι σημαίνει «ο πληρώσας την οικονομίαν»; Αυτός που εκπλήρωσε το σχέδιο του Θεού για το σπίτι Του. Η Οικονομία είναι ο

νόμος του Οίκου, είναι το σχέδιο της αγάπης του Θεού για τον κόσμο και αυτό το σχέδιο ήταν να νικηθεί, ο θάνατος, να νικηθεί ο θάνατος και να νικήσει η ζωή, να λυτρωθεί ο άνθρωπος, να λυτρωθούμε από την κατάρα και την καταδίκη του θανάτου. Ολοκλήρωσε το έργο Του ο Κύριός μας και γι' αυτό επιστρέψει στους ουρανούς κι αυτή η ολοκλήρωση είναι που δίνει χαρά και κάνει την ορφάνια, κοινωνία, κάνει τη μοναξιά, κοινωνία, κάνει την απομάκρυνση πλησίασμα.

Πόση χαρά λοιπόν δεν παίρνουμε εμείς οι άνθρωποι ακόμα και όταν αποχωριζόμεθα, γνωρίζουμε όμως ότι ο άλλος άνθρωπος πληρώνει την οικονομία του, δηλαδή εκπληρώνει την αποστολή του, βρίσκει το δρόμο του και πορεύεται στη ζωή του με σταθερά βήματα.

Η πηγή της χαράς είναι όταν ο άνθρωπος εκπληρώνει το χρέος του, όταν ωριμάζει, όταν μπορεί να σταθεί στα πόδια του, όταν έχει νόημα η ζωή του, όταν έχει βρει το νόημα και όταν προχωρά πάνω σε αυτό το νόημα και αντίθετα η λύπη, η στεναχώρια, η μοναξιά και η οδύνη έρχεται στη ζωή μας όταν χάνεται το νόημα, όταν χάνεται η αγάπη, όταν χάνεται η σιγουριά και η ασφάλεια ότι ο άλλος νοιάζεται για μας. Έχουμε δει πολλές φορές στην ζωή μας πολλούς παρόντες να είναι πολύ απόντες και πολλούς απόντες να είναι πολύ παρόντες στη ζωή μας. Πολλές φορές έχουμε ζήσει την παρουσία μέσα στην απουσία και δυστυχώς έχουμε ζήσει και την απουσία μέσα στην παρουσία. Πολλές φορές ακόμα και η συντροφικότητα γίνεται μία συγκατοίκηση και ουχί πάντοτε αρμονική και ουχί πάντοτε ανέφελη και πολλές φορές ο αγώνας της βιοπάλης, ο αγώνας της ζωής, έστω και αν αναγκάζει πρόσωπα και σχέσεις να βρίσκονται ενίοτε, περιστασιακά ή και μόνιμα σε τοπική απόσταση, όταν υπάρχει αγάπη δυνατή, τότε αισθητοποιείται η παρουσία μέσα στην απουσία.

Αυτό είναι ένα μεγάλο μήνυμα κι ένα σπουδαίο μήνυμα για τη ζωή μας, το οποίο το έχουμε πολύ ανάγκη γιατί αυτό που μας λείπει . Αυτό το νόημα καλούμεθα να αναζητήσουμε, αυτό το νόημα μας το αποκαλύπτουν αυτά τα έθιμα, αυτό το νόημα της κοινωνίας, του να φάμε όλοι μαζί από ένα καζάνι, το να μοιραστούμε όλοι μαζί, να μαγειρέψουμε όλοι μαζί, να χορέψουμε όλοι μαζί, να τραγουδήσουμε όλοι μαζί, να γιορτάσουμε όλοι μαζί. Αυτή είναι η κοινωνία και η αποκάλυψη ενός βαθύτερου νοήματος για αυτό και αυτό το νόημα δε χάνεται μέσα στο χρόνο, αλλά περνά από γενιά σε γενιά και τα παιδάκια τα μικρά που έχουν έρθει εδώ να ζήσουν και να γιορτάσουν αυτό το έθιμο είναι οι εγγυητές της συνέχισης της παράδοσης και του πολιτισμού. Είναι οι εγγυητές ότι δεν τελειώνουν όλα εδώ, ούτε έχουν τελειώσει τα πάντα αλλά αντίθετα ότι υπάρχει μέλλον, γιατί τελικά ο αληθινός πολιτισμός δεν έρχεται από το παρελθόν αλλά έρχεται από τα παιδιά, έρχεται από το μέλλον».

Ακολούθως στο προαύλιο του Ναού, πραγματοποιήθηκε το **παραδοσιακό έθιμο «Κουρμπάνι»**, το οποίο έχει τις ρίζες του στην **Θράκη και την Ανατολική Ρωμυλία** και μέσα από το οποίο εξυμνείται η ενότητα, η αγάπη και η ειρήνη μεταξύ των ανθρώπων. Ο Σεβασμιώτατος ευλόγησε τα εδέσματα και ακολούθως χειροκρότησε τα παιδιά και τα μέλη των Πολιτιστικών Συλλόγων της περιοχής, οι οποίοι και χόρεψαν παραδοσιακά τραγούδια, ντυμένοι με παραδοσιακές στολές.

Στην συνέχεια ο Σεβασμιώτατος επισκέφθηκε προσκυνηματικώς το **Ιερό Παρεκκλήσιο της Αναλήψεως του Σωτήρος του μακαριστού π. Συμεών Καλαμάτα**

στο ορεινό χωριό του Δήμου Λαμιέων Δυο Βουνά, όπου και τέλεσε δέηση και ευχήθηκε στην ερίτιμη πρεσβυτέρα Αθανασία και σε όλους τους παρευρισκομένους προσκυνητές.

Δείτε εδώ περισσότερες φωτογραφίες

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου